

रविवारी नोव्हेंबर 1, 2026

विषय — अनंतकाळची शिक्ष

सोनेरी मजकूर: स्तोत्रसंहिता 136: 1

"परमेश्वराची स्तुती करा कारण तो चांगला आहे. त्याचे खरे प्रेम सदैव असते."

उत्तरदायी अध्ययन: इब्री लोकांस 12: 5-8, 28

- 5 ज्याच्याकडून तुम्हांला उत्तेजन मिळेल असा जो शब्द तुम्हाला उद्देशून वापरण्यात आला आहे त्याचा कदाचित तुम्हाला विसर पडलेला दिसतो: माझ्या मुला, प्रभूच्या शिस्तीचा अनादर करू नको, आणि जेव्हा तो तुला ताळ्यावर आणतो, तेव्हा तू धीर सोडू नको
- 6 कारण ज्याच्यावर प्रभु करतो, त्यांना तो शिस्त लावतो आणि ज्यांना तो आपले पुत्र म्हणून स्वीकारतो, त्यांना तो शिक्षा करतो.
- 7 हा कठीण समय आहे म्हणून शिस्त सहन कर. ते असे दर्शविते की, देव तुम्हांला मुलांसारखी वागणूक देत आहे; कारण असा कोणता मुलगा आहे ज्याला वडील शिस्त लावीत नाहीत?
- 8 जर तुम्हांला शिस्त लावलेली नाही तर जसा इतर सर्व मुलांचा अनुभव असतो तसे तुम्ही अनौरस मुले आहात आणि तुम्ही खरे पुत्र नाही.
- 28 म्हणून, आम्हाला अढळ असे राज्य देण्यात येत असताना आपण त्याविषयी कृतज्ञता बाळगू या, आणि आदराने व भयभीत होऊन देवाला मान्य होईल अशी त्याची उपासना करू.

धडा उपदेश

बायबल पासून

1. योना 1: 1-12, 15-17

- 1 अमित्तयाचा मुलगा योना ह्याच्याशी परमेश्वर बोलला. आणि म्हणाला,
- 2 निनवे मोठी नगरी आहे. तेथे लोक दुष्कृत्ये करीत असल्याचे मी ऐकले आहे. तेव्हा त्या नगरात जा लोकांना त्या वाईट गोष्टी करण्याचे थांबविण्यास सांग.

- 3 योनाला परमेश्वराची आज्ञा पाळायची नव्हती. म्हणून योनाने परमेश्वरापासून दूर पळून जाण्याची प्रयत्न केला. योना याफोला गेला. योनाला तार्शिस या खूप दूरच्या नगराला जाणारे गलबत सापडले. योनाने सफरीचे पैसे भरले व तो गलबतावर चढला. गलबतावरील लोकांबरोबर योनाला तार्शिसला जाण्याची इच्छा होती. त्याला परमेश्वरापासून दूर पळायचे होते.
- 4 पण परमेश्वराने समुद्रात मोठे तुफान प्रचंड होते आणि गलबत फूटण्याच्या बेताला आले.
- 5 गलबत बुडू नये म्हणून गलबतावरचे वजन कमी करावे असे गलबतावरील लोकांना वाटले. म्हणून त्यांनी गलबतावरील माल समुद्रात टाकण्यास सुरवात केली. खलाशी खूपच घाबरले होते. प्रत्येकजण आपापल्या दैवतांची प्रार्थना करू लागले. योना झोपण्यासाठी गलबताच्या खालच्या तळाच्या भागात गेला होता. तो तेथे झोपला होता.
- 6 कप्तानाने योनाला पाहिले तो त्याला म्हणाला, उठ! झोपलास का? तुझ्या दैवताची प्रार्थना कर. कदाचित् तुझ्या प्रार्थनेने तुझे दैवत ऐकेल आणि आपल्याला वाचवेल.
- 7 मग लोक एकमेकांना म्हणाले, आपल्यावर हे संकट का आले हे आपण चिठ्या टाकून पाहावे. म्हणून त्यांनी चिठ्या टाकल्या. त्यावरून त्यांना कळले की योनामुळे हे संकट आले.
- 8 मग ते योनाला म्हणाले, तुझ्यामुळे ही भयंकर गोष्ट आमच्याबाबत घडत आहे. तेव्हा तू काय केले आहेस ते सांग. तू काय करतोस? तू कोठचा? तुझा देश कोणता? तुझी माणसे कोण आहेत?
- 9 योना त्या लोकांना म्हणाला, मी इब्री (यहूदा) आहे. मी स्वर्गातील परमेश्वर देवाची उपासना करतो. समुद्र आणि भूमीचा निर्माता तोच परमेश्वर आहे.
- 10 तो परमेश्वरापासून दूर पळत आहे, हेही योनाने त्या लोकांना सांगितले. हे कळताच ते अतिशय घाबरले. त्यांनी योनाला विचारले, परमेश्वराविरूद्ध तू कोणती भयंकर गोष्ट केलीस?
- 11 वादळ जास्तच धोंधावू लागले व लाटाही जास्तच उसळू लागल्या. तेव्हा ते लोक योनाला म्हणाले, स्वतःला वाचविण्यासाठी आम्ही काय करावे? समुद्र शांत होण्यासाठी तुझे आम्ही काय करावे?
- 12 योना त्यांना म्हणाला, समुद्रातील तुफानाला मी कारणीभूत आहे. तेव्हा मला समुद्रात फेका, म्हणजे समुद्र शांत होईल.
- 15 मग त्यांनी योनाला समुद्रात टाकले आणि तुफान थांबले. समुद्र शांत झाला.
- 16 हे पाहताच ती माणसे परमेश्वराला घाबरू लागली व मान देऊ लागली. त्यांनी परमेश्वराला यज्ञ केला आणि नवस केले.
- 17 योना समुद्रात पडल्यावर, त्याला गिळण्यासाठी परमेश्वराने एक मोठा मासा निवडला. योना, तीन दिवस आणि तीन रात्र, माशाच्या पोटात होता.

2. योना 2: 1, 2, 9 (मी बलिदान देईन.), 10

- 1 माशाच्या पोटात असतानाच योनाने त्याच्या परमेश्वर देवाची प्रार्थना केली तो म्हणाला,

- 2 मी फार मोठ्या संकटात सापडलो होतो. मी मदतीसाठी परमेश्वराला हाक मारली, आणि त्याने मला ओ दिली. जेव्हा मी खोल थडग्यात होतो तेव्हा, हे परमेश्वर, मी तुझी आळवणी केली आणि तू माझा आवाज ऐकलास.
- 9 फक्त परमेश्वरा मुळेच तारण मिळते हे परमेश्वरा, मी तुला यज्ञ अर्पण करीन मी तुझे स्तवन करीन आणि कृतज्ञता व्यक्त करीन मी तुला नवस बोलेन आणि तो फेडेन.
- 10 मग परमेश्वर माशाशी बोलला आणि माशाने उलटी करून योनालाकोरड्या भूमीवर टाकले.

3. योना 3: 1-3 (से 1st .), 4-6, 10 (से ;)

- 1 मग परमेश्वर योनाशी पून्हा बोलला. परमेश्वर म्हणाला,
- 2 त्या मोठ्या नगरीला, निनवेला जा आणि मी सांगतो तो संदेश सांग.
- 3 मग योनाने परमेश्वराची आज्ञा पाळली. तो निनवेला गेला. निनवे फार मोठी नगरी होती. नगरीच्या एका टोकापासून दूसऱ्या टोकापर्यंत जाण्यास तीन दिवस चालावे लागे.
- 4 योना नगरी मध्यभागी जाऊन लोकांना उपदेश करू लागला. योना म्हणाला, “चाळीस दिवसानंतर निनवेचा नाश होईल.
- 5 निनवेच्या लोकांनी परमेवराच्या संदेशावर विश्वास ठेवला. त्यांनी काही काळ उपवास करण्याचे ठरविले आणि आपल्या पापांचा विचार करण्याचा निश्चय केला. त्यांनी खेद प्रदर्शित करणारे खास कपडे घातले. नगरीतल्या सर्व लोकांनी असे केले. मग तो राव असो की रंक.
- 6 निनवेच्या राजाच्या कानावर या गोष्टी गेल्या. त्याला त्याने केलेल्या वाईट कृत्यांबद्दल खेद वाटला. त्याने त्याचे सिंहासन सोडले व आपली राजवस्त्रे उतरविली आणि दुःख प्रकट करण्यासाठी असलेली वस्त्रे घातली. मग तो राखेत बसला.
- 10 लोकांचे वागणे परमेश्वराने पाहिले. लोकांनी दुष्कृत्ये करावयाचे सोडून दिले हेही परमेश्वराने पाहिले. मग परमेश्वराचे मन बदलले व त्याने ठरविल्याप्रमाणे केले नाही. परमेश्वराने लोकांना शिक्षा केली नाही.

4. योहान 8: 1, 2 (से 1st .), 3-11

- 1 येशू जैतुनाच्या डोंगरावरनिघून गेला.
- 2 दुसऱ्या दिवशी सकाळीच येशू परत मंदिरात गेला. सर्व लोक येशूकडे आले. येशू बसला आणि त्याने लोकांना शिक्षण दिले.
- 3 नियमशास्त्राचे शिक्षक व परुशी एका स्त्रीला घेऊन तेथे आले. त्या स्त्रीला व्यभिचाराचे पाप करताना पकडले होते. या यहुदी लोकांनी त्या स्त्रीला बळजबरीने लोकांपुढे उभे केले.
- 4 ते येशूला म्हणाले ‘गुरूजी, जो हिचा नवरा नाही, अशा माणसाशी व्यभिचार करताना ह्या स्त्रीला पकडले.

- 5 मोशेच्या नियमशस्त्रात अशी आज्ञा दिलेली आहे की, असे कर्म करणाऱ्या प्रत्येक स्त्रीला आम्ही धोंडमार करून जिवे मारले पाहिजे. आम्ही काय करावे असे तुमचे मत आहे?
- 6 येशूला पेचात पकडावे म्हणून यहूदी लोकांनी हा प्रश्न विचारला होता. काही तरी चुकीचे बोलताना येशूला धरावे अशी त्यांची इच्छा होती. म्हणजे मग त्यांना येशूवर आरोप ठेवता आला असता. पण येशूने गुडघे टेकले व आपल्या बोटाने जमिनीवर लिहू लागला.
- 7 हूदी पुढारी येशूला प्रश्न विचारीतच राहिले, म्हणून येशू मान वर करून त्यांच्याकडे पाहत म्हणाला, ज्याने कधीच पाप केले नाही असा एकतरी मनुष्य येथे आहे काय? निष्पाप मनुष्य या स्त्रीवर पहिला दगड फेकू शकतो.
- 8 मग येशूने पुन्हा गुडघे टेकले व जमिनीवर लिहू लागला.
- 9 येशूचे हे शब्द ज्या लोकांनी ऐकले, ते एक एक करून निघून जाऊ लागले. जे वयस्कर होते ते अगोदर गेले. मग इतर लोक गेले. येशू एकटाच त्या स्त्रीसह तेथे राहिला होता. ती त्याच्यासमोर उभी होती.
- 10 येशूने पुन्हा वर पाहिले आणि तिला विचारले, बाई, ते सर्व लोक निघून गेले आहेत, त्यातील एकानेही तुला दोषी ठरविले नाही काय?
- 11 त्या स्त्रीने उत्तर दिले. महाराज, मला कोणीही दोषी ठरविले नाही. मग येशू म्हणाला, मग मीही तुझा न्याय करीत नाही. आता तू जाऊ शकतेस, पण परत पाप करू नकोस.

5. यशया 54: 10

- 10 परमेश्वर म्हणतो, एकवेळ डोंगर नाहीसे होतील, टेकड्यांचे रूपांतर धुळीत होईल. पण माझी तुझ्यावरची कृपा कधीही नाहीशी होणार नाही. मी स्थापन केलेली शांती चिरंतन राहील.” तुझ्यावर कृपा करणारा परमेश्वरच हे सगळे सांगत आहे.

6. यिर्मया 31: 3 (हो) (से :)

- 3 परमेश्वर म्हणतो, लोकांनो, मी तुमच्यावर प्रेम करतो आणि ते चिरंतन राहील.

विज्ञान आणि आरोग्य

1. 522: 30-31

निर्माता आपल्याच निर्मितीचा निषेध करतो का?

2. 6: 3 (दिव्य)-5, 11-22

दैवी प्रेम मानवाला सुधारते आणि त्याचे नियमन करते. माणसे कदाचित क्षमा करतील, परंतु केवळ हे दैवी तत्त्वच पापी व्यक्तीमध्ये परिवर्तन घडवून आणते.

पापाचा परिणाम म्हणून दुःख निर्माण होणे, हेच पाप नष्ट करण्याचे साधन आहे. जोपर्यंत भौतिक जीवन आणि पाप यांवरील विश्वास नष्ट होत नाही, तोपर्यंत पापातील प्रत्येक कथित सुखाच्या बदल्यात त्याहून अधिक वेदना भोगाव्या लागतात. स्वर्गापर्यंत—म्हणजेच अस्तित्वाच्या सुसंवादापर्यंत—पोहोचण्यासाठी, आपल्याला अस्तित्वाचे दैवी तत्त्व समजून घेणे आवश्यक आहे.

"ईश्वर हेच प्रेम आहे." यापेक्षा अधिक काही आपण मागू शकत नाही, यापेक्षा उच्च काही पाहू शकत नाही आणि यापुढे काही जाऊ शकत नाही. ईश्वराची दया मागितली किंवा न मागितली यानुसार तो पापाची क्षमा करतो किंवा शिक्षा देतो असे मानणे, म्हणजे प्रेमाचा चुकीचा अर्थ लावणे आणि प्रार्थनेला चुकीच्या कृत्यांसाठी एक 'सुरक्षा-कवच' बनवणे होय.

3. 182: 19-26

भौतिक नियमांचे पालन करणे हे आध्यात्मिक नियमांचे पूर्ण पालन करण्यामध्ये अडथळा आणते; आध्यात्मिक नियम असा आहे की जो भौतिक परिस्थितींवर विजय मिळवतो आणि जडाला 'मनाच्या' अधीन करतो. मर्त्य मानव आजारी व्यक्तींना बरे करण्यासाठी दैवी 'मना'कडे याचना करतात, आणि त्याच वेळी भौतिक साधनांचा वापर करून त्या 'मना'च्या मदतीलाच नाकारतात; अशा प्रकारे ते स्वतःच्या आणि स्वतःच्याच प्रार्थनांच्या विरोधात कृती करतात आणि 'मना'च्या पवित्र शक्तीचा प्रत्यय घडवण्याच्या मानवाच्या ईश्वरदत्त क्षमतेचाच इन्कार करतात.

4. 19: 26-28

जर आपण त्याच्या आज्ञेचे उल्लंघन करून जगत असू, तर देव चांगला असूनही आपल्याला सुरक्षिततेची भावना वाटू नये.

5. 183: 16-25

थकवा आणि आजारपण निर्माण करणारे जे नियम मानले जातात, ते 'त्याचे' नियम नव्हेत; कारण सत्याची यथार्थ आणि एकमेव शक्य अशी कृती म्हणजे सुसंवाद निर्माण करणे होय. निसर्गाचे नियम हेच आत्म्याचे नियम आहेत; परंतु मर्त्य मानव सहसा अशा गोष्टीला 'नियम' मानतात जी आत्म्याची शक्ती झाकून टाकते. दैवी मन मानवाकडून पूर्ण आज्ञापालन, प्रेम आणि सामर्थ्याची रास्त अपेक्षा करते. यात अन्य कोणत्याही दुय्यम निष्ठेसाठी जागा नसते. सत्याचे पालन केल्याने मानवाला शक्ती आणि सामर्थ्य प्राप्त होते; तर असत्याला शरण गेल्याने शक्तीचा न्हास होतो.

6. 19: 17-26

पश्चात्तापाची आणि दुःखाची प्रत्येक वेदना, सुधारणेसाठीचा प्रत्येक प्रयत्न, प्रत्येक चांगला विचार आणि कृती, आपल्याला येशूने पापांसाठी केलेल्या प्रायश्चित्ताला समजून घेण्यास आणि त्याची परिणामकारकता वाढविण्यात मदत करेल; परंतु जर पापी व्यक्ती प्रार्थना आणि पश्चात्ताप करत राहिली, पाप करत राहिली आणि दुःखी होत राहिली, तर प्रायश्चित्तामध्ये — देवाशी एकरूप होण्यामध्ये — तिचा वाटा नगण्य असतो, कारण तिच्यामध्ये व्यावहारिक पश्चात्तापाचा अभाव असतो, जो हृदयाला सुधारतो आणि मनुष्याला ज्ञानाच्या इच्छेनुसार वागण्यास सक्षम करतो. जे आपल्या गुरूंच्या शिकवणी आणि आचरणातील दिव्य तत्त्व, किमान अंशतः तरी, प्रदर्शित करू शकत नाहीत, त्यांना देवामध्ये काहीही स्थान नाही.

7. 184: 6-15

श्रद्धेमुळे त्या श्रद्धेनुसारच परिणाम घडतात आणि त्यातून निर्माण होणारे परिणाम जोपर्यंत ती श्रद्धा कायम असते तोपर्यंत टिकून राहतात; कारण ते त्या श्रद्धेपासून अविभाज्य असतात. यावरील उपाय म्हणजे समस्येच्या मुळाशी जाऊन तपास करणे, तसेच मर्त्य विकार किंवा आजार निर्माण करणाऱ्या चुकीच्या समजुतीला शोधून तिचा 'अस्वीकार' करून तिला दूर करणे; या चुकीच्या समजुतीला कधीही 'नियम' असे मानू नये किंवा तिचे पालन करू नये. सत्य, जीवन आणि प्रेम या मानवावरील एकमेव वैध आणि शाश्वत मागण्या आहेत; आणि त्या आध्यात्मिक नियम-निर्मात्या आहेत, ज्या दैवी नियमांद्वारे आज्ञापालनाची अंमलबजावणी करतात.

8. 14: 6-11

"प्रभूच्या सान्निध्यात" असणे म्हणजे केवळ भावनिक परमानंद किंवा श्रद्धा असणे नव्हे, तर 'ख्रिश्चन सायन्स'मध्ये प्रकट झाल्याप्रमाणे जीवनाचे प्रत्यक्ष दर्शन आणि आकलन असणे होय. "प्रभूच्या सान्निध्यात" असणे म्हणजे ईश्वराच्या नियमांचे पालन करणे आणि दैवी प्रेमाद्वारे — म्हणजेच जडद्रव्याद्वारे नव्हे, तर 'आत्म्या'द्वारे — पूर्णपणे नियंत्रित असणे होय.

9. 242: 1-20

पश्चात्ताप, आध्यात्मिक बाप्तिस्मा आणि नव-जन्माद्वारे, मर्त्य मानव आपल्या भौतिक समजुती आणि खोट्या व्यक्तिमत्त्वाचा त्याग करतात. "त्यांच्यातील लहानांपासून थोरांपर्यंत सर्वजण मला [देवाला] ओळखतील," ही केवळ काळाची बाब आहे. जड पदार्थांच्या दाव्यांचा किंवा अस्तित्वाचा इन्कार करणे हे आत्म्याच्या आनंदाकडे, मानवी स्वातंत्र्याकडे आणि शरीरावरील अंतिम विजयाकडे नेणारे एक मोठे पाऊल आहे.

स्वर्ग आणि सुसंवाद प्राप्त करण्याचा एकच मार्ग आहे आणि 'दैवी विज्ञान' आपल्याला तो मार्ग दाखवते. तो मार्ग म्हणजे—केवळ 'चांगलेपण', 'देव' आणि 'त्याचे प्रतिबिंब' यांशिवाय इतर कोणत्याही गोष्टीला वास्तव न

मानणे किंवा जीवनाची इतर कोणतीही जाणीव न ठेवणे; तसेच, इंद्रियांच्या तथाकथित सुख-दुःखाच्या पलीकडे जाऊन श्रेष्ठ स्थिती प्राप्त करणे.

स्व-प्रेम हे एखाद्या घन पदार्थापेक्षाही अधिक अपारदर्शक असते. संयमी ईश्वराप्रती संयमाने आज्ञापालन करत, आपण 'प्रेम'च्या त्या वैश्विक विद्रावकाद्वारे चुकीच्या विचारांच्या त्या कठोर खडकाला—म्हणजेच स्व-इच्छा, स्व-समर्थन आणि स्व-प्रेम यांना—विरघळवून टाकण्यासाठी प्रयत्न करूया; कारण हे घटकच आध्यात्मिकतेविरुद्ध संघर्ष करतात आणि पाप व मृत्यूचा नियम ठरतात.

10. 322: 26-29

जडाच्या आभासी अस्तित्वावरील विश्वासातून मिळणारे तीव्र अनुभव, तसेच आपली निराशा आणि अखंड दुःखे, आपल्याला थकलेल्या मुलांप्रमाणे दैवी प्रेमाच्या कुशीत घेऊन जातात.

11. 327: 1-7, 9-13 (से 2nd .)

वाईटात शाश्वत सुख नसते हे समजून घेतल्याने, आणि विज्ञानानुसार चांगल्याबद्दल स्नेह बाळगल्याने सुधारणा होते. विज्ञान हे अमर सत्य प्रकट करते की सुख किंवा दुःख, वासना किंवा आसक्ती यांपैकी काहीही जड वस्तूंमध्ये अस्तित्वात असू शकत नाही, तर दुसरीकडे दिव्य मन सुख, दुःख किंवा भीती या खोट्या समजुती आणि मानवी मनातील सर्व पापी वासना नष्ट करू शकते आणि करते.

जोपर्यंत माणसाची चांगल्यावरील पकड अधिक घट्ट होत नाही, तोपर्यंत वाईट हीच कधीकधी त्याच्यासाठी योग्यतेची सर्वोच्च संकल्पना असते. मग त्याला दुष्टपणातले सुख नाहीसे होते आणि तीच त्याची यातना बनते. पापाच्या दुःखातून सुटका होण्याचा मार्ग म्हणजे पाप करणे थांबवणे. दुसरा कोणताही मार्ग नाही.

12. 11: 1 (शिवाय)-4

शिक्षा नसेल तर पाप वाढत जाईल. येशूच्या "आमची कर्जे आम्हाला माफ कर" या प्रार्थनेत क्षमेच्या अटीचाही उल्लेख होता. व्यभिचारी स्त्रीला क्षमा करताना ते म्हणाले, "जा आणि यापुढे पाप करू नकोस."

13. 496: 5-8

तुम्हाला हे समजेल की, 'ख्रिश्चन सायन्स'मध्ये देवाची आज्ञा पाळणे, एकच मन बाळगणे आणि इतरांवर स्वतःसारखेच प्रेम करणे हे पहिले कर्तव्य आहे.

14. 35: 30 केवळ

पापी व्यक्तीला सुधारणे हा प्रेमाचा उद्देश आहे.

15. 140: 7-12

भौतिक दृष्टीने नव्हे, तर आध्यात्मिक दृष्टीने आपण त्याला 'दैवी मन', 'जीवन', 'सत्य' आणि 'प्रेम' म्हणून ओळखतो. ज्या प्रमाणात आपण त्याचे दैवी स्वरूप समजून घेऊ आणि त्याबद्दलच्या जाणिवेसह त्यावर प्रेम करू, त्याच प्रमाणात आपण त्याची आज्ञा पाळू व त्याची उपासना करू; तेव्हा आपण त्याच्या भौतिक स्वरूपावरून वाद घालणे सोडून देऊ आणि आपल्या ईश्वराच्या विपुलतेचा आनंद घेऊ.

दैनिक कर्तव्ये

मेरी बेकर एडी यांनी

रोजची प्रार्थना

दररोज प्रार्थना करणे हे या चर्चमधील प्रत्येक सदस्याचे कर्तव्य असेल: "तुझे राज्य ये;" माझ्यामध्ये दैवी सत्य, जीवन आणि प्रीती यांचे राज्य स्थापित व्हावे आणि माझ्यापासून सर्व पापांवर राज्य करू द्या; आणि तुझे शब्द सर्व मानवजातीचे स्नेह समृद्ध करू आणि त्यांच्यावर राज्य करू दे!

चर्च मॅन्युअल, अनुच्छेद आठवा, विभाग. 4

हेतू व कृतींचा नियम

द मंदर चर्चच्या सदस्यांच्या हेतू किंवा कृतीबद्दल वैरभाव किंवा केवळ वैयक्तिक आसक्तीच उत्तेजन देऊ नये. विज्ञानात दैवी प्रेम एकट्याने माणसावर राज्य करते; आणि एक ख्रिश्चन वैज्ञानिक प्रेमात गोड सुविधांना प्रतिबिंबित करते, पापाची निंदा करते, खरा बंधुता, दानशूरपणा आणि क्षमा यामध्ये. या चर्चमधील सदस्यांनी दररोज सर्व प्रकारच्या वाईटापासून वाचलेले, भविष्य सांगण्यापासून, न्यायनिवाड्यापासून, निंदा करण्यापासून, समुपदेशनातून, प्रभाव पाडण्यापासून किंवा चुकीच्या मार्गाने प्रभावित होण्यापासून वाचण्यासाठी प्रार्थना करावी.

चर्च मॅन्युअल, अनुच्छेद आठवा, पंथ. 1

कर्तव्याची सतर्कता

आक्रमक मानसिक सूचनेविरुद्ध दररोज स्वतः चा बचाव करणे, आणि देव, त्याचा नेता आणि मानवजातीबद्दल त्याच्या जबाबदाऱ्या विसरणे किंवा दुर्लक्ष करणे हे या चर्चमधील प्रत्येक सदस्याचे कर्तव्य असेल. त्याने केलेल्या कृत्यांबरोबरच त्याचा न्याय होईल.

चर्च मॅन्युअल, अनुच्छेद आठवा, विभाग. 6
